

NOVINE SLOVENSKE KRAJINE

Mesec novih meš.

Te mesec dobijo mladenci Slovenske Krajine največje odlikovanje. Šest se jih posveti za duhovnike katoličanske Matere-cerkve, postanejo namestniki Sina božega, — drugi Kristušje, kak je zove sama Cerkev po svojih svetcaj.

Od 9. do 30. julija vsako nedelo se jezери i jezeri bodo zbirali pri oltari novomešnikov, da dobijo od njih blagoslov Jezusov.

Naš narod dobi i da Matericerkvi šest junakov-vojakov, da z zgledom svetosti rešijo zablod greha blodnike, je posvetijo i dobre vtrdijo v dobrom i njim svetost podignejo.

Gdekoli i kakškoli poseo njim določi Maticerkev, povsod je to njihova prva i zadnja i jedina dužnost: posvetiti sebe i njim zavupane duše nemrtelne.

Svet bo kričal na nje: Hodi z nami, ve si človek, kak mi. I oni odgovorijo: Kristuš je svet premagao, moremo ga tudimi.

Greh se njim bo vsiljavao: Bodimo prijatelje, ve más oblast greh odpuščati! I oni ga zavrnejo: Mamó oblast grehe odpuščavati drugim, sebi pa ne.

Vesele družbe do je vabile: Odpočite si od napornoga dela, razveselite se z nami! I oni povesijo oči: Jezuš je naše veselje.

Bogatstvo je bo obkročalo: nasiplite si z naših kinčov, ne vete, kak te živeli na stara leta! I oni se nasmejejo: Siromaštvo je naše bogatstvo.

Čast njim bo ponujala venec slave: denite si ga na glavo i lepšajte si ga vsaki den! I oni križ obinejo pa küšnejo: vekše časti ne za nas, kak ga z Jezusom nositi.

To je življenjska pot duhovnikova, gdekoli ga te že vodi. Borba je njegov krüh, vsakdenešnja, sična, nesmilena, nepretrgana borba za rešitev svoje duše i svojih duš.

A poleg borbe se njemi sveti obečani najem: lastna svetost i rešene, posvečene duše.

Zakaj smo to napisali? Zato, naj denešnjemi pokvarjenomi sveti jasno povemo, da krivo sodi duhovnike, gda njim v oči meče: zakaj se brigajo za sirote? zakaj zbirajo mladino?

Glasoviti puščavnik pri Gradi.

Luteranska vera se je širila v Slovenskoj Krajini 17. stoletja. Katoličanstvo je bilo v tom stoletju največ po krivdi zemeljske gospode, ki je svojim podložnikom vsilila novo Lutrovo vero, jako zatirano i v nešternih krajaj celo zatreto. Ešče druga nesreča je prišla v tom časi na naš kraj. Törki so nesmileno gospodarili, ropali, požigali cerkve i drugo imanje, klali lüstvo ali ga pa odgnali seov v robstvo. Komaj z 18. stoletjem so prišli za Slovensko Krajino bouši časi. L. 1683. so bili Törki pregnani iz naših krajov. Tak so nastopili mirnejši časi. Svetna i cerkvena oblast sta ponovno lahko skrbele, da je bio vpelani red i pravica.

Naša Slovenska Krajina je bila v tom časi pravo misijonsko pole. To se pravi z drugimi rečmi, da je bilo potrebno krščansko vero skoro ščista nanovo glasiti — ali bar scela obnoviti. Da dobimo pravo sliko verskoga življenja, se zmislimo samo na to, da je 80 let (okoli l. 1593—1673) večina naših cerkev i far bila v luteranskih rokaj. Katoličanskih duhovnikov je ne bilo — ali so pa ne smeli ostati med svojimi katoličanskimi verniki. Več kak dva roda sta zrasla brez katoličanske odgoje, ali celo brezi vsakše. Kda

zakaj širijo dobre krščanske liste? zakaj nastopajo ostro proti sovražnikom božim? zakaj zovejo vernike k pogostomi sv. prečiščavanji? zakaj je vpišujejo v tretjred, v Marijine družbe i razne bratovščine? zakaj glasijo Kristušov čisti navuk, čeravno se zatogavolo zamerijo desno i levo? Odgovor na vsa ta i nešteta druga pitanja sveta je: zato delajo to duhovniki, ar ljubijo. Ar ljubijo duše i te ščejo i te morajo rešiti v sebi i drugih.

Prazno i pred Bogom nikaj vredno je duhovnikovo prosvetno delo, če ž njim ne posveti sebe i kotrige prosvetnoga društva. Sto prosvetnih domov lejko zida i iger prireja, nikaj ne zaleže pred Gospodom Bogom, če duše ne so rasle v njegovoj milosti lübezni.

Prazno i pred Bogom nikaj vredno je duhovnikovo socialno delo na hasek delavcov, siromakov, če se ne potrudi v duši svojoj i v duši teh razširiti Kristušovo kralstvo lübezni.

Prazno i pred Bogom nikaj vredno je duhovnikovo kulturno, znanstveno, umetniško delo vseh vrst, če ne širijo njegova dela celoga Kristušovoga duha i če podpira delo tistih, od šterih Kristušov namestnik pravijo, da se ne smejo podpirati.

Prazno i pred Bogom nikaj vredno je duhovnikovo duhovniško delo, če ž njim išče svojo čast i v strahi za to zametavle i graja tiste, ki so si že priborili zmago življenja po dolgoletnih borbah te, gda on komaj prve stopaje dela na poti življenja.

Zakaj to pišemo? Samo zato, naj jasno vidimo vsi — smo verniki dobri ali slabi — da je duhovnikova prva i zadnja i jedina dužnost, naj posvetijo sebe i nas ovčice, gdekoli i kajkoli delajo po odločili višje Cerkvene oblasti.

Nas vernikov je sveta dužnost, da je v tom velikom, najsvetejšem deli podpiramo z molitevov i sodelovanjom, da zrastejo i dorastejo Kristušove jakosti v njih i po njih v nas. S tem želemo: Bog blagoslovi naše novomešnike, da svojega pozvanja veliki namen v popolnosti dosegejo. (TSJ.)

so luteranje morali katoličanom nazaj dati tiste cerkve, štere so njim prle vzeli, so katoličanski duhovniki meli težko dužnost, da polutarnjeno lüstvo nazaj pripelajo v Kristušovo ovčarnico, ga v veri dobro vtrdijo i skoro tak, kak misijonarje med neverniki, nanovo vsajüvlejo istine svete vere v srca svojih vernikov.

Gornjelendavski grofovje Sčići so največ škode učinoli katoličanskoj Cerkvi v našem kraji. Njihov odvetek je prejšeo l. 1685. Za njim je gornjelendavsko veleposestvo dobila Nadaždijeva rodbina. Kak da bi šteli Nadaždiji to popraviti, ka so prle Sčići zakrivali, so Nadaždiji bili katoličanskoj Cerkvi jako naklonjeni i so tudí vnojo dobrega učinoli. Med drugim je Nadaždijeva rodbina pozvala v Gornjo Lendavo glasovitoga puščavnika z namenom, da bi se po predgi toga puščavnika i šče bole po zglédi ostroga življenja povrnolo lüstvo v katoličansko Cerkev.

V prvjoj polovini 18. stoletja je Nadaždijeva rodbina dala na gospodskom bregi Zvarci v G. Lendavi postaviti javno kapelo, ki te bila posvečena na čast Žalostnoj Materi Božoj. Pri toj kapeli je živo puščavnik. L. 1756. je bio tü puščavnik Auguštin Pranger. Poleg kapele na zahod-

no stran je meo svojo hišico, „eremitorium“ zvano. Bila je lešena i s slamov pokrta. Okoli eremitorija je bio ograçek. Puščavnik je tü prebivao s škofovim dovolenjom. Živo se je na te način, da njemi je Nadaždijeva družina davala na tjeđen 15 krajcarov za meso, nekaj vina i dva funta krüha. V ostalom pa je živo od milodarov i daril. K njemi so poromali verniki tudí zdelečega, posebno v posti, da so se spovedali i poslušali njegove predge. Tudí vnoji lüterani so se spreobrneli.

Kapela sama je bila zidana i z deskami pokrta. V njoj je bio eden oltar, štere menza (miza) je bila kamenita. Na oltari je stala slika Matere Bože na platno narisana. Vsako leto na den Vseh svęcov je bilo pri kapeli proščenje (anniversarium). Slüžbo je te den vršo domači grački plebanoš.

Kak dugo i kelko puščavnikov je živelo pri toj kapeli, je ne znano. L. 1882. je bila kapela porušena. Opeko iz te razrušene kapelice so porabili za zid ograje na grajskom dvorišču.

Kda je že govor od kapele Žalostne Matere Bože, pri šteroj je živo puščavnik kak varivač, moramo dodati, da je v Gor. Lendavi od grada na južno stran stala druga tudí javna i zidana kapela na čast Devici Mariji i kraloma sv. Štefani i Ladislavl. Svetišče je mela obrnjeno na

južno stran. To je bilo l. 1756, ka se je zgodilo s tov kapelov sledkar — ali pa šče mogoče dnes stoji, je pisci teh vrst ne znano, ar so njemi razmere v Gor. Lendavi ne dobro poznane.

Zanimiva je ta naša preminočnost, ki jo premalo poznamo. Čas glasovitoga puščavnika pri Gradi je čas vnojih spreobrnenj: „Vesela miseo je nastanola, da vsi Slovenje pred 131 lejtlami (1600—1731) razcepant silov, znova v edno duhovno rodbinstvo vdruženi, ednoga srca i edne misli bodejo. Mešnicke so krščanske navuke nevrüditly v njih srca vsajüvvali, z dobrimi pedami nje objačüvvali tak, da so z veseljom pobirali svojeml nebeskom Gospodaril vnožino snopja nezbrojenlh duš. Tak je po prličnom prizadevanji mešnikov na Slovenskom (= Slovenska Krajina) dugo kralüvajoče luteranstvo kak sneg zginjevalo.“ To so reči napisane pred sto letami. K tomi šče dodamo samo eden primer, ki vse to potrdi. Pri Sv. Jürji je bio od l. 1730—1778. plebanoš Franc Muraj. Po njegovoj gorečnosti se je spreobrnelo 1349 luteranov; to je skoro pou fare, ar je jürjenska fara te mela 2992 duši, od toga 2542 katoličana i 450 lüteranov.

Sveteo spomin na našo preminočnost naj krepí vero našemi lüstvi tudí v prišestnosti.

(Po györskoj cerkv. vizitaciji iz l. 1756. i po „Starinaj“). — iz —

Razgled po katoličanskom sveti.

Vatikansko mesto. Sv. Oča je 4. junija proglašo dekret „Tuto“, s šterim se končava pravda za čast blaženoga častitoga Justina de Jacobis, prvoga apoštolskoga vikara v Abesiniji i se potrjüjeta dve čüdi, ki sta se zgodile na priprošnje blažene Marije Pelletier, ustanoviteljice zavoda redovnic Dobroga Pastira

Abesinija. 8. junija je v Addis Abebi mons. Castellani, apoštolski vikar za Vzhodno Afriko blagoslovo temelni kamen nove cerkvi. Cerkev bo zgrajena s pomočjov lüdsckoga naboranja, k šteromi so dosta pripomogli tamošnji vojaki. Po blagoslovitvi se je razvila veličastna telovska procesija, štere se je vdeležilo vnojo lüstva.

20.000 žosistov bo šlo letos v jeseni septembra meseca v Rim iskat navdüšenje i blagoslov za svoje delo. Prišli bodo iz Francije, Belgije, Hollandije, Luksenbarga, Švice, Portugalske, Jugoslavije, Polske, Litve, Irske, Anglije, Danske, Sirije, Indije, Kitajske, Avstralije, Nove Zelandije, San Salvador, Kulumbije, Brazilije, Ekvadora, Bolivije, Peruja, Čile, Združeni držav i Kanade. Vse svoje napore bodo združili z delom i napori sv. Oče za mir. Sprevidili so, da nemre ničše telko napraviti za mir, kak katoličani, ki prebivlejo po vsjoj zemli. To pa dosegejo, či so resan pravi katoličani i združeni v organizirano silo. Zato so žosisti dnes že svetovna organizacija, njihove čete stojijo pripravlene v polovici vseh držav sveta, v vseh petih delih zemle. Ar pa more mir Kristušov vladati samo tam, gde kralüje Kristuš, zato ščejo najprle pokristjaniti svoje življenje. Žosisti so krščanska delavska mladina pa tudí kmečka i dijaška, štera se v prvjoj vrsti briga zato, da žive brezgrešno, svetniško življenje.

Nekaj vzgledov iz žosistovskih listov. Nekdi majo žosisti brezplačen vstop v župnijski kino. Soglasno so sklenoli, da plačajo vsakikrat v zbirko za rimsko romanje namesto vstopnic za kino po eden frank. Neka

delavka i njena mati hodita že od oktobra vsaki tork k sv. meši i obhajili, da bi bio uspeh romanja lepši. Mladi delavec se je odločo, da se bode sam brio i bo dao prišparane penezé za romanje. Drugi pa je celi tjeđen hodo peški v slüžbo namesto z vlakom. Žosist, ki je strasten kadilec, žrtvüje vsaki den 8 vür, štere je brez tobaka, za romanje. Mladoženci darüjejo za romanje svoje zdavanjske prstane. Nikak je spio na tjeđen 10 poličov piva, a zdaj spiye samo ednoga i pošila svoj prihranek za romarsko blagajno. Vnoji hodijo menje v kino i tak pomagajo zbirati penezé za kritje stroškov. Na spodoben način se žrtvüje vsaki žosist za kem vekši i trajnejši uspeh romanja.

Protestant zagovarja Marijino češčenje. Na Nizozemskom je pred nekaj leti izišla kniga „Marijina priprošnja“, v šteroj pisateo, ki je protestant, napada „nezmotljivost“ protestantskih „reformatorov“, ki so prepovedali češčenje Matere bože. Pisateo dokazüje iz Sv. Pisma i življenja prvih kristjanov, da sega Marijino češčenje v začetke krščanstva, v dobo katakomb.

Smrt preganjalca. Neki španski list je pred kratkim poročao: Luis Fernandez Espinar je bio sin ugledne andaluzijske družine. Bio je pa nagnjeni k pijančüvanji i je zavolo toga zgübo slüžbo. Bio je ravniteo kaznilnice i voze v Almeriji. Kda so zavladali rdeči, je isto slüžbo znova dobo. Vsaki večer je pijen prihajao v vozo i streló tri ali štiri voznike, med njimi so bili duhovniki i visike osebnosti, pa tudí kmetje i delavci. Naednok pa je zabežao i zdravnik je ugotovo raka v želodci. Med strašnimi bolečinami se njemi je bližala smrtna vöra. Fernandez je kričao: „Spovedao bi se! Katoličan sam! Dajte mi duhovnika!“ Žena, ki jo je prvejše možovo življenje žalostilo, je pravila: „Odked naj vzememo duhovnika, ve si vse postrelao.“ Po strašnom smrtnom boji je Fernandez pet njegovih sorodnikov zakopalo v neblagoslovljeno zemlo.

Vredništvo v Lendavi hš. 67, uprava v Črensovcih, Slov. Krajina.

Letna naročnina v državi 30 Din., mesečno 2-50 Din., v inozemstvu 72 Din., mesečno 6 Din. z M. Listom letno 100 Din. Na sküpní naslov pri širitelaj v državi je letna naročnina 24 Din., mesečna 2 Din. — Plačati se mora naprej. Stev. položnice 11806. Rokopisi se ne vračajo. — Cena oglasov: Cela stran 800 Din., pol stran 400 Din. i tak nižje. Poslano me d tekstóm vsaka reč 2 D. mali oglasí do 10 reší 5 Din. više vsaka reč 150 Din.

Nedela

po Risalaj peta.

Tisti čas pravo je Jezus svojim vučenikom: Či ne bode vaša pravica obilnejša liki pisarčov i farizejov, ne pridete v nesbesko kraljestvo. Čüli ste, ka je povedano tim starim: Ne mori; ki pa koga vmori, pride pred sodbo. Jaz pa velim vam: vsaki, ki se srdi na svojega brata, zasluži, da pride pred sodbo; i ki pravi svojemi brati: „zanikojnjec“, zasluži, da pride pred spravišče; ki pa pravi: „brezbožnež“, zasluži, da pride v peklenski ogenj. Či zato prineseš svoj dar na oltar i tam se spomeneš, ka tvoj brat ma kaj proti tebi, ostavi tam svoj dar pred oltarom i idi, da se prle pomiriš z bratom svojim, i zatem pridi i daruj svoj dar. Spravi se s svojim protivnikom, dokeč si ž njim ešče na poti; da te kak protivnik ne da sodci i sodec slugi, ki bi te v temnico vrgeo. Zaistino velim ti, ne prideš odnet, dokeč ne plačaš zadnjega filejra. (Mat. 5. 20—26.)

Meli so v Jeruzalemi „sodbo“, to je sodni zbor treh mož, ki je sodo nav-dne menše pogreške. Drugi sodni zbor je meo dvajsettri sodnikov. Te se je zvao „mali sinedrij“. Tretji zbor je tvorilo sedemdesetdva sodnika. To je bio „veliki sinedrij“.

Pregreški pa, štere Gospod našteva, majo te pomen: „Ki se jezi“ je tisti, ki goji v srci grešno sovraštvo. „Ki pravi raká“, je tisti, ki bližnjega v rečeh žali. „Ki pa pravi norec“ je tisti, ki svojega bližnjega zaničava i sramoti.

Gospod pravi tü, da je smrten greh iz sovraštva izviraajoči čemer, ki bližnjemi navidezno ešče ne včinita nikše zvünešnje krivice. Vekši je potem greh, če je sovraštvo vö vdarilo.

Gospod pravi, da bo grešnik kriv sodbe, drugi bo kriv zbor, v tretjem slučaju govori o peklenskom ognji. S tem nas šče povčiti, kak sta čemer i žalitev navadno samo maliva greha, itak pa po okoliščinah lahko postaneta smrtno grešna, če se obračata proti osebam, štere je človek dužen spoštüvati i ljubiti.

„Če prineseš svoj dar k oltari i se spomniš, da ma tvoj brat kaj proti tebi.“ Gospod ne pravi, če maš kaj proti brati, nego če ma brat kaj proti tebi. On pa gvüšno ma kaj proti tebi, če si ga ti razžalo. Če je pa bližnji razžalo tebe, ne boš ti njega proso odpüščanja, nego bo njemi odpüsto, kak vsi prosimo Boga, da nam odpüsti naše düge.

Bog bole gleda na hasek lüdi, kak pa na svojo čast, zato njemi je pomiritev med lüdmí drašja, kak pa njemi opravljena daritev. Dokeč se verniki med sebov prepirajo, Bog nešče njihovih darov. Bogi se pa tüdi nemremo dopadnoti, če njegove sovražnike ljubimo, prijatele njegove pa sovražimo.

Pomiritev pa more biti primerna žalitvi. Če si žalio v mislih, zmiri se s svojim srcom. Če si žalio z rečmi, zmiri se z rečmi. Če si žalio z dejanji, zmiri se z dejanji. Po človeškom miri boš potem najšeo boži mir i po človeškej lübezni boš prišeo k božoj lübezni.

Oča je predgao sini.

Leon Hart župnik je obhajao v Ambli na angleškom svojo srebrno sv. mešo. Pri toj priliki njemi je predgao oča, ki je po smrti žene stopo v bogoslovje i postao dühovnik. V civili je bio vučiteo.

Prekmurski teden.

Naj si more kem več lüdi ogledati razstavo v Soboti, je odbor to podugšao do Petrovoga. Razstava je zanimiva i je en mali „velesejem“ po pravici, na šterom vse najdeš. Škoda je samo to, da posebnosti Slovenske Krajine neso razstavlene. Menka naša domača obleka, naša domača posoda, naše domače kmetijsko orodje itd.

Küpcov je razmeroma malo, vekša količina blagase ne odavle. Vendar za bodočnost je velikoga pomena ta razstava zavolo zvez, štere se zdaj pletejo med našov krajinov i ostalimi deli države pa še z inozemstvom.

Žensko delo v sovjetskoj Rusiji.

Pred mesecom dni je bilo objavleno besedilo ukrepov, ki so bili na novo sprejeti v sovj. Rusiji i ki določajo žensko delo.

Najprle je svet lüdskih komisarov odločo, da odpre ženskam dostop do naslednjih poklicov, šteri so bili prle kak jako žmetni i nezdravi ženskam zabranjeni:

Ženske lahko postanejo strojevodje i kurjači pri lokomotivah ali pa njihovi pomagači, ravnata so potrebne v delavnicah pri popravljanju železniških vagonov.

V meseci aprili pa je sovjetski tisk objavlo več pozivov, v šterih zove ženske, najpridejo opravlat delo pri traktorjih i drugih poljskih strojih i v premogovne rudnike.

Potrebno je 100.000 žensk, štere bodo vodile poljske traktore.

Tak se glasi poziv, ki ga je dala skupina mladine, po naročili vrhovnega sveta URSS.

Te poziv povdarja mehanizacijo poljskoga dela i pravi, da je število žensk, ki znajo voditi traktore, šče zdaleč premalo. Poziv izjavla, naj organizira 100.000 žensk, ki bodo zaposlene pri traktorih i drugih poljskih strojih. To se naj zgodi že do konca toga leta, kak piše moskovska Pravda 1. aprila 1939.

V odgovor na te poziv so centralni svet zveze komunistične mladine, komisarijat za podelske stroje tak, da ženske, ki bi se na to pripravljale, ne bi opuščale svojega dozdašnjega navadnoga dela.

Organizacije komunistične mladine, ravnatelji traktorskih po-

V nedelo so gasilci meli svoj den i kat. mladina. Gasilcov se je zbralo iz oba sreza nad jezero, ki so bili pod vodstvom g. Benka tüdi pri sv. meši, štero s kratkov predgov je služo g. Krantz Jožef, tišinski dekan. Po meši je bilo zborüvanje, štero je vodo g. kaplan Škraban. Govorio je minister g. dr. Krek od mednarodnoga položaja, g. Bajlec i pozdrav je povedao g. Krec. Naroda je bilo okoli 3000 pri zborüvanji. Pri meši je narod spevao pod vodstvom dve godbe. Vse je šlo v najlepšem redi.

staj i tüdi drugi so povabljeni, naj to gibanje podpirajo. Posebna komisija je bila določena, da potom razsodi do 15. dec. 1939. l. dosežene uspehe med različnimi organizacijami. (Tak poročča Komsomolskoja Pravda 2. aprila 1939.)

Ženske v rudnikih.

V odgovor na poročilo objavleno po lüdskom komisari na industrijo goriva, so ženske rudnika Trusta „Bokov-antracit“ v dolini Donca začnole delati na to, da se propagira delo žen v premogovnih rudnikih.

Poziv, objavljen po skupini teh žensk, pravi, da za časa sprotoletja i poletja donos rudnikov postane menjši, ar določeno število rudarov odide na deželo na polsko delo. Da se prepreči to pomanjkanje delavne moči, te poziv pozavle žene rudarov naj se pripravijo skupine žensk, ki bodo sposobne opravlati delo pri rudniki, da tak lahko določeno število delavcov odide na delo pod zemlo. „Pošlite moške delavce z dela zvüna rudnika na delo pod zemlov, tak pravi poziv, i mé bomo opravlate njihovo delo. Pa se ne bomo samo s tem zadovolile. Šte bomo opravlat tüdi, ka je ležejšega dela pod zemlov.“ („Industrija“ 9. apr. 1939.)

Sovjetski tisk poročča z raznih strani, da je posledica toga poziva ta, da so se zbrale številne skupine rudarskih žen, ki so se obvezale, da delajo v rudnikih tri ali štiri mesece v leti.

Krajevna oblast kom. stranke je pozvala vse ravnatele rudnikov i sindikatnih organizacij,

naj olajšajo ženam, ki so zaposlene v rudnikih, njihovo delo pri gospodinjstvi.

Nazadnje so bili objavljeni pozivi: — vsigdar samo pozivi — „pozivajoč žene delavcov kovinske i petrolejske industrije, naj tüdi delajo v toj industriji.“

Razlaga k tem pozivom se nam zdi nepotrebna. Samo na to opominamo, da so vsi ti pozivi i ta gorečnost nekam simlivi. Ali neso dani samo zato, da nekak zakrijejo železen zakon, ki je bio dani, da se to

Dar kanclera Hitlera.

Ob priliki obiska Njeg. Vis. kneza Pavla i kneginje Olge v Nemčiji, je kancler Hitler poklono našoj državi dva stariva spominskiva topa. Pred 150 leti se je s tema štükoma borio junaško proti Türkom za slobočino Srbov Karadjordjević Peter. Teva štüka naj ne pridete v roke neprijatelji, je spravo prek Save v bivšo hišo austrovogrsko monarhijo i sta bila shranjeniva v bečkom muzeji. Štüka je nemški poslanik zročo v Belgradi s krasnim govorom med lepov slovesnostjov našemi vojnomi ministri, ki se je za dar srčno zahvalo. Topa sta spravleniva v vojaški muzej.

Mariborski mladinski tabor.

Njeg. Vel. kralj Peter II. je blagovolno sprejeti pokrovitelstvo nad mladinskim taborom. — Zastopana bo tüdi vlada. Začne se na Petrovo, glavna manifestacija bo julija 2. to nedelo.

Dr. M. Slaviš, rektor vseučilišča.

Za rektora ljubljanskoga vseučilišča je zvoljen dr. M. Slaviš. Iskreno čestitam.

Čiščenje v stranki JRZ.

Dr. Stojadinovič je z 40 poslanci poslao parlamenti pitanje zavolo bodočega sporazuma z Hrvati. Na novo organizirana stranka JRZ zahteva, da dr. Stojadinovič z 40 poslanci i nešternimi senatori izklüči iz stranke.

Kam pela žela po penezaj.

Kmet Polšak Karol na Štajerskom je najel mladenca Verbovšek Jožefa, da je strelo Jereb Franca, Polšakovoga hlapca, da bi toga siromaka teško zaslužzen penez pograbo. Polšak je obsojen na dosmrtno vozo. Verbovšek pa na 20 letno.

dosegne. Tej pozivi ščejo samo prevariti, da bi se vidlo, da so ženske v sovjetskoj Rusiji istinsko svobodne i same tüdi vladajo, se same odločajo, ar tak pravijo komunisti, da pri njih-majo ženske iste pravice kak moški.

Jako lepi socialni napredek, da ženske vodijo traktore, kürijo lokomotive i opravljajo rudarska dela! Pa se li šče najdejo zasleplenci, ki hvalijo bolševiški režim!

Povišana cena pšenice.

Minister za trgovino je dolečo pšenici ceno 165 Din. za 100 kg.

Novi nemiri na Kitajskom.

Japonci so zahtevali od Angležov i Amerikancov, da njihove ladje zapüstijo Svatov. Obe državi sta odklonile japonsko zahtevo. V Mandžuriji je pa nastala znova letalska bitka med japonskimi i ruskimi letali.

Pogajanja med Anglijov i Rusijov

so se šče izda ne zaklüčila. Težave so v tom, ar Rusija zahtevle od Anglije, v slučaju bojne, pomoč tüdi za baltske države, ka pa Anglija nešče obečati.

Pogajanja med Francijov i Turčijov

pa so se zaklüčila zadnje dni i to tak, ka je Francija odstopila Turčiji ozemlje pri Aleksandreti, zato pa je Turčija obečala pomoč v primeri bojne.

Londonski vučitelje letos ne bodo šli na počitnice, ar bodo v slučaju bojne pelali deco iz varaša na deželo.

Španska vlada

je podugšala vojaški rok od ednoga leta na dve leti

Polska vojaška moč.

Polska lejko postavi v slučaju bojne 4 milijone moderno opremljenih vojakov.

Brazilska vlada

je podarila Španiji 100.000 vreč kave.

Regent Vogrske, Horthy

je izjavo, ka šče živet i Jugoslavijov v prijateljstvi.

Matija Balažic:

Na križopotji življenja.

Malo se je branila sprva, nato pa nagnola, telko, da se je doteknola roba.

„Ti kaj dobro, ide kóšnja,“ ga je pitala.

„Dobro me žené,“ je mesto njega odgovoro oča. „Z vsakšim koscom se lahko ide vganjavat.“

„Bog plati na piti,“ je šče pravila Lizika i že je odplavala njena postava med rosnatov travov na drugi konec Vrbja, gde so kosili njuvi.

Gda se je že megla scela skadila, je ležala pred njima vsa trava raztepena. Oprčila sta si kapute, djala kosi na rame i prek po brvi mimo hiž šla proti domi.

Drugi den so lüdje obračali seno. V Vrbji, gde so se vlekli senožeti od stare Müre notri do Meke, je vse mrgolelo lüdi. Obračali so seno, devali v nävile, grmadili, nakladali i vozili pod streho. Rdeči robci na glavaj so migetali med senom i moški so meli tak mokre robače, da bi je lahko ožmekno. Stan jim je viso prek hlač. Lüdje so se glasno zazávali, si pogučavali, se poklanjali mimoidočim i delali, delali. Ve dela so vajeni. Dela je vsik-

dar dosta, celo leto. Če ne morejo na njive ali senožeti pa jih čaka okoli dóma dosta podrognoga dela. Dnevi so bili dugi pa li prekratki za njuvo delo. Delali so cele dneve, gda so se koki oglasili ali se prebüdo zvon pa do večernoga zvona. Noči so bilé kratke. „Komaj se je človek stégno, pa je že v den dregno,“ so znali praviti lüdje. Zato so se pódne radi zleknoli kama v senco i za časek zadremali. Počinoli so si tam, gde je je dobilo pódne: na vratnicaj, na senožetaj, pod vrbami ali pa doma pod jabanami. To je šlo den za dnevom.

Tüdi Janček je prišo odvečera obračat seno. Ve ne bilo ravno dosta, obrniti pa li trbé. Z rasohami ga je obračao na tisti kraj, kama so se stegüvale sence. Rokave je meo podsükane, robača je bila pod šinjekom razkapčena. Bio je bos. Seno je prijetno dišalo i šümelo pri obračanju na vročem sunci. Roké so samí delale, njegove misli pa so hodile indri. Naganjale so se njemi po glavi, zasükavale i se zamotavale v klopko, da včasih

ne znao kama ž njimi. Čüden nemir ga je zajeo zadnje dni, kak da bi ga vsigdi gledale Lizikine oči i bi čüo njeni meki glas, ki ga je čüdno omámlao kak dobro vino. V njem je spevala vsakša miseo i vsakši stopaj njemi je bio lejki, kak da ne hodi po zemli, liki se zdigavle proti zvezdam. Gdakoli ga je srečala, se njemi je nasmehnola.

Gdakoli sta se srečala, sta se ne samo nasmehnola, stavila sta se za časek i spregučala kakšo reč.

Delao je s podvojenimi močmi. Sunce je pripekalo i žgaló, da je spar trepetao nad senožetmi. Čelo njemi je biló orošeno z znojom.

„Ka se bole ne paščiš,“ ga je predramo v tom razmišljanji smejoči se glas Lizikin, ki je že obrnola seno na njuvom.

„Ve pa ne grmi,“ njoj je pravo Janček i henjao.

„Što pa zna, če šče ne bo dnes grmelo i vido boš, da bo šče takša sila, da Bog pomagaj. Ti lahko pomagam?“

Ne čakala na njegov odgovor, liki se je zagrizla z rasohami v senato pönjavo. Vido je njeno gibčno telo, rdečkasti robec, šteri je bio zavezani na záteniki i zagorele roke, ki so gibčno

premetavale seno. Janček jo je komaj dohajao, tak, da so se njemi večkrat zateknole rasohe v zemlo i v sili neháo seme, ne da bi kaj obrno i se paščo naprej.

„Žmetno te je dohajati,“ si je globoko oddehno, gda sta prišla na konec i si obrisao z dlanjov znoj s čela.

„Kak pri jeli, tak pri deli!“ Je kratko odsekala ona. „Pri deli se ne dremle. Kak pa, če človek ponoči ne spi...“ ga je s prstom ošpótala i ga poglednola pod eden kraj.

Janček je bio zmantráni pa nikaj ne pravo na to.

Sela sta si v jóšovo senco.

Mir poletnoga dneva je ležao nad senožetmi. Grili so spevali, da je po celom Vrbji bila edna sama pesem. Po seni so skakali konjek i pa rjave žabe, se zaganjale proti jarki i z odsekanim štrbunkom čebukale v vodó. Lastvice so crvketale i nisiko letale za müšicami, na drevji se ne geno nieden list. Nad vsov ravnícov je bila poveznjena modrina nebá, čista kak ribje oko. V mladom jóšji kre stare Müre so se, süšile raztegnjene vrše, štere vsakši večer polekajo ribiči.

„Spim, kak da bi me što bujo. Kak večer ležem, se zajtra

Spominjajmo se mož . . .

Pred dvajsetimi leti se je vršila huda borba za naše narodno osvobodjenje. Ko so bili Nemci in Madžari, v katerih vrstah so se bojevali tudi naši dečki in možje, premagani, se je sestala mirovna konferenca v Parizu, da določi nove meje evropskim državam in ustvari še druge države. Duša te konference je bil predsednik Združenih držav Severne Amerike Wilson, velik zagovornik naravnih narodovih pravic. Kot temeljne določbe premirja je stavil samoodločbo naroda, kar je veljalo predvsem onim narodom, ki so bili dotlej pod tujim gospodstvom. Smeli so namreč svobodno izjaviti v katero državo želijo priti in s kom skupaj živeti.

Narodova samoodločba je kaj kmalu zajela naše kraje. Takoj ob prvih glasovih se je ljudstvo pod vodstvom voditeljev izjavilo za skupnost z ostalimi Slovenci v Jugoslaviji. A določiti meje ni bilo lahko.

Določevali so jih v Parizu! Kdo je bil od nas tam? Iz Slov. Krajine nihče ni bil poslan. Imeli smo pa velikega zagovornika naših pravic v osebi g. dr. Matija Slaviča, ki je gojil stike z našo krajino že v mladosti in v študirajočih letih. Spoznal je, da živi pri nas slovenski rod kot onstran Mure. Videl je njegove težave in borbe. Vzljubil ga je in si je stavil za življensko nalogo, osvoboditi ga tujega gospodarstva in zatiranja. Naši narodni voditelji so ga oprosili, ki niso mogli in smeli preko meje, da naš narod zastopa v Parizu.

Pozdrav g. Camplini od izseljenca.

Vlč. Gospod!

Gančanec Vam piše, da ne bom med zadnjimi, ki Vam bodo te dni pisali i čestitali za god.

Falen bojdi Jezuš Kristuš! Duhovnik ste; ešče več, misijonar, nej pa med divjim narodom, nego med rojaki naše Slovenske Krajine v tujini.

Teško je delovanje med divjim narodom, ki Boga ne pozna, Vi ste pa med rojaki, šteri Boga poznajo i so ga nešteri zavrgli v tujini. — Naj Vam sv. Ivan Krstnik pomaga v življenji trpljenja, po smrti pa Vas naj sprejme v večno slavo. — Prav gotovo prosite Boga za nas i tudi so, ki molijo za Vas, naj

zbüdim," je pravo na prvejšnje njene reči.

"Istina, če človek celi den dela, se njemu ne rači dugo verštvati. Delo, samo delo se nas drži kak klešč. Samo delo pa tudi ne osreči človeka. Včasih si spevem, da hitréj pozabim na žmečave dela. No povej, kak je kaj v mestu? Tam more biti jako lepo," ga je spitala Lizika.

"Sčista lepó je. Si šče nikdar ne bila tam?"

"Ne, nikdar!" Skoro sram jo je bilo zavolo toga. Kak da si ne bi znala kaj, si je sramežljivo sükala rob predpasnika. Ona, ki je hodila vsakš den z bosimi nogami, včasih z blatom oškroplenimi, skelécé razpokanimi dlanmi od trdoga dela, po toj zemli med travami i žitom, je zahrepnela v razcveti rosnatih let po drugih krajaj. Zamislila se je v delešnji svet, v delešnje nepoznano življenje.

"Lepo more biti tam," je tiho spregučala.

Ne znala, gde leži to mesto i kak je tam. Tam deleč za ovimi bregami je najhitrej. Delaven den je tam tak, kak v nedelo dopóдне pri našoj cerkvi: vsigdi samo svetešnji obleč, svilnati robci pa mogoče šče lepše. Hiža pri hiži, kočije, ženski krščaki i Bog zna ka šče drugo, si je mislila Lizika.

Ni dobil lahke naloge, ko je bil izbran za izvedenca za Prekmurje na mirovno konferenco. Dobro pripravljen na svojo misijo in z obilnim materialom, je z lahkoto objavil nesprijemljive madžarske trditve.

V knjigi "Le Prekmurje" je pokazal naše narodno stanje s številkami, ki so jih zapisali pri ljudskem štetju madžarski uradniki. V posameznih poglavjih te knjige je pokazal resnični obraz prekmurskega ljudstva. Uspeh njegovega napora in truda ni izostal. Dobili smo z njegovim prizadevanjem, kar smo hoteli in za kar mu moramo biti hvaležni!

Dne 6. junija sta se oglasila na stanovanju g. prelata dr. Matija Slaviča v Ljubljani zastopnika akademskega društva "Zavednosti", da se mu poklonita v imenu društva ob spominu na dvajsetletnico pariške borbe in, da se mu zahvalita za trud, ki ga je doprinesel borbi za osvobodjenje naše krajine. Kot znak hvaležnosti sta mu podarila kipec, delo domačina Franca Kùharja, ki je rastež že popolnoma v novi državi in bi tega najbrž ne dosegel, če bi ostali pod Madžari. Motiv je vzet iz prekmurskega življenja in vanj so gravirane besede: 1919—1939. "Zavednost" borcu za svobodo Prekmurja.

Ko obhajamo razne slovesnosti, ki se tičejo našega narodnega osvobodjenja, ne smemo pozabiti mož, ki so se borili za našo svobodo in ki so nam omogočili, da lahko obhajamo take slovesnosti. In tak je brezdvomno g. prelat, univ. prof. dr. Matija Slavič.

nam Bog vsem da tak živeti, ka ga bomo gledali v večnosti.

V cerkev hodim redno, sebi v lastno srečo, narodnoj skupnosti pa v ponos, čiravno morem zato kaj doprinesiti: z težkimi očmi me gledajo, kda idem v cerkev.

Bog vas živi z obilnim blagoslovom med izseljenci, štere vodite po poti do srečne večnosti.

V nedelo na god Srca Jezušovoga, 18. junija 1939.

Lipič Štefan.

Aretacije v Sarajevi.

Oblasti so zaprle 25 mladi oseb, ar so širile proti postavne letake.

Tak sta sedela i si pogučavala.

Naednok je zagrmelo. Listje na drevju se je zgenolo, od nekede se je zagnao hladen veter, na obzorji so se valili kmični oblaki. "Nesam pravila, da bo šče grmelo," se je prestrašila Lizika, skočila na nogé i se paščila devat seno v navile na drugi kraj Vrbja.

"Komaj malo začütiš oddaleč srečo, že ti jo nešče razbije, da se razleti na jezero faláčkov", je na tihom obišlo Jančeka spoznanje.

Drevje se je nagibalo od vetra, voda na staroj Müri se je kondrala, da so se velki krogí nábrali na njoj. Po cesti pa prek po senožetaj so se paščili ljudje, ropotala kola, da so rebrnice ružile i se žrd premetavao na kolaj. S ceste se je zdigavao prah za njimi i veter ga je sükao. Včasih se je veter zaletel v seno i zdigno dugo sükanico, dokeč se ne na drugom kraji vrbja pomali vlégla na zemlo.

Miškec njemi je prišeo pomagat. Oča se je pripelao s kravami. Ze oddaleč se je čüo njegov glas, kak je gono krave: "Na, lisa, bela, stopite malo, te že doma počivale. Nato so se paščili nakladat. Oča si je vtrgno košnato jóšovo vejko, da je

Glasi iz Slovenske Krajine.

Blíža se 9. julij, den tvoje sreče! V M. Soboti na velkom športnom igrišči bo dne 9. julija popoldne po večernici, ob 3. vüri, velika tombola, kakše šče do zdaj ne bilo v Slov. Krajini. 15 krasnih biciklinov svetovnih mark, lepe obleke, 40 ženskih i možkih prvovrstnih vür, servisi, porcelan, kühinjska posoda, ino dosta drugih lepih ino dragocenih dobitkov bo razdeljenih med tiste, ki bodo deležni sreče. Sküпно nad 1500 dobitkov v vrednosti nad 30.000 Din. Razstava vseh dobitkov bo na den tombole na športnom igrišči. Tam se lahko vsaki osebno osvedoči, da tak lepih dobitkov šče ne bilo na niednoj tomboli v našoj krajini. Obiščite to razstavo, ve vas nikaj nede koštalo! Karte za tombolo po 3— Din se dobijo v vseh trgovinaj v M. Soboti. V slučaji slaboga vremena bo tombola preložena na drugo nedelo, to je 16. julija 1939. Namen te velike tombole je, da bi kak največ ljudi dobilo lepe i krasne dobitke!

Zahvala. Vsem, ki so se me spomnili za god s pismom ali z molitvijov, se od srca zahvalüjem i molim za nje. Camplin.

Marijin List za mesec julij izide z tov številkov Novin. Slike naših novih mešnikov so v njem i den njihovih prvih sv. meš. Ki je nemate, lejko si naročite to številko, da jo pošlete za vašimi v tujino. Stane številka 1.50 Din.

Boži zakon od hišnoga zakona.

1. Skupni pastirski list jugoslovenskih škofov o svestvu (zakramentu) svetega zakona.

Civilni zakon.

Istotako ni po cerkvenih zakonih veljavna poroka, ki se sklene samó pred državnim uradnikom.

Vemo, da je kraljevina Ogrská leta 1894. uvedla tako zvani civilni zakon, ki mu državni zakoni še dandanes priznavajo veljavnost v nekaterih krajih naše države, zlasti v Medjimurju in v Vojvodini.

Ne obsojamo onih katoličanov, ki se, primorani po tem zakonodajstvu, predstavijo državnemu uradniku, izvršüjoc pri tem samo neko formalnost, ki je potrebna, da si zagotovijo državno priznanje svoje zveze. Ali svečano in na ves glas moramo izjaviti, da ima pravico odločevati

preganjao vsilive obade od krav, Janček je metao na kola, Miškec je bio na vozi i zavigibao zák-lave* naprej pa odzaja. Oča se je večkrat zaskrbleno zgledno na oblake, šteri so se valili v strahovitnom spari od zahodnih bregov. Spar je bio takši, da je skoro sapo jemalo.

Janček je vrgeo žrd na voz, zadržno naprej i náponi zatéžno z vozom odzaja, da je spraščala žrd. Počesao je šče na oba kraja i vrgeo pogrmajeno seno na voz. Krave so potegnole i zapelali so domó.

Zakmičilo se je. Oblaki so se raztégnoli po vsem nebi kak šiva ponjava i pomali so začnole kapati prve debele kaple.

"Hvala Bogi, da smo spravili pod streho," si je oča obrisao čelo, "gda je pripelo seno domó.

Vnoge pa, šteri so meli senožeti dale, je zgrabó dešč, da so bili do kože mokri, (Dale.)

Gora Smrti.

Tako bi prestavil v slovenščino "Montmort", majhna francoska vasica na hribčku, kjer smo se zbrali v nedeljo 18. junija v osmini svetka Srca Jezusovoga. Kdo se pri tem ne bi spomnil

* Ka ednok seno vrže gor na kükile i potom pride vrsta.

"Kmečka zveza" je preselila svojo glavno pisarno v Ljubljani na Tyrševo (Dunajsko) cesto 38, to je v pritličje zgradbe Združne zveze, blizu kolodvora. Telefon doseđanji: 49—76.

Za Bašov prosv. dom v Bogojini so darüvali izseljenci v Montmort 18. junija 65 Fr.

Kuzma. Na Jezušovoga Srca nedelo, 18. junija so naš dober gospod duhovnik začeli sveto mešo pred Najsvetejšim. Neso je pa mogli nadalüvati i dokončati, vküp so spadnoli pri njej. Nedopovedlivi joč je na to napuno našo cerkev, bridko smo objokavali našega dobroga duhovnika, g. Jerič Mihala i včasí poslali po doktora. Prišli so tüdi oskrbnik gračke fare, g. Kolenc, ki so Najsvetejše nazaj položili v tabernakl. Iz globočine srca prosimo sladko Srce Jezušovo, naj ozdravi našega dobroga duhovnoga pastira.

Kakše svote so določene v lendavskom srezu, da je dobi od banovinskoga proračuna. V dinaraj: nasip v Dogležovji 30.000, most v nedelici 30.000, župnišče v Kobilji 10.000, most prek potoka Günje 10.000, občina Hotiza 30.000, za popravljanje bregov, štere so razkopale pižmovke, 10.000, ceste 54.200, regulacija potoka Borosnaka v Lendavi 60.000 Din. Te svote so določene i občine naj se pobrigajo, da se te svote tüdi izplačajo.

za izvrševanje svojih stanovskih dolžnosti, šele potem bo postal zakon znamenje in studenec tiste posebne notranje milosti, ki izpopolnjuje naravno ljubezen, nerazvezljivo utrjuje edinost zakonskih drugov ter jih obenem posvečuje.

Srečno zakonsko življenje.

Cerkev želi, da bi bilo zakonsko življenje njenih otrok srečno. To morejo doseči zakonci samo tedaj, če sodelujejo z milostjo zakramenta, z milostjo, ki so jo prejeli, ko so izjavili, da se jemlejo v zakon.

Da bodo vredni te milosti, je potrebno, da stopajo v zakon v stanu posvečüjocé milosti božje.

Kako pa naj bo srečen tisti zakon, ki sta ga zaročenca sklenila z madežem smrtnega greha na svoji duši?

Predpogoj za srečen zakon je lepo in pobožno življenje pred zakonom.

ZA NAŠO DECO.

Rešitev vganke iz 24. štev. Novin. Rešila jo Šipoš Rozika Beltinci št. 29.

Šimon
Indija
Riba
Ida
Trava
Eva
Novine
Okno
Vrana
Irun
Nemec
Emaus

VABILO

na redni občni zbor

Hranilnice in posojilnice v Bogojini, ki se bo vršo dne 9. julija ob 12 vüri v posojilničnom prostori s sledečim dnevnim redom: 1. Poročilo načelstva i nadzorstva. 2. Čitanje zapisnika zadnjega obč. zbora. 3. Potrjenje računskega zaključka za l. 1938. 4. Poročilo o izvršeni reviziji. 5. Volitev načelstva. 6. Volitev nadzorstva. 7. Prememba pravil. 8. Slučajnosti.

Če te občni zbor ob napovedanom časi ne bi bio sklepčen, se vrši pol vüre kesnej na istom mestu i z istim dnevnim redom drugi občni zbor, ki sklepa valano, ne gledoc na število nazočih kotrig. Načelstvo.

ŽITNE ROŽIČKE

(stari krüh) küpi po najvišjoj ceni i vsako množino

ALBIN SAGADIN, BELTINCI.

Plačajte naročnino!

trudimo in borimo za Njegovo kraljestvo.

Veletok, hudournik z gore, da preplavi hudournik z nižave sveta. Hitrost, dinamika na celi črti.

To so misli, ki jih človek ne sme in ne mora skrivati v svojem srcu, ampak jih mora še drugim razodeti.

Lep je bil naš sestanek ta dan. Od vseh strani so privreli v Montmort, peš in s kolesi, stari znanci in novi obrazi, delavci s polj in iz gozdov, Prekmurci in Slovenci iz ljubljanske okolice.

Po večernicah so nas Francozi prosili, naj še in še prepevamo: "Sicer ne razumemo besed, ali melodije so čudovite," so govorili. Ni torej čudno, da je izseljenka, ki ni vedela za sestanek, šla slučajno mimo cerkve in jo je naša pesem ustavila, ji privabila solze v oči, jo v cerkev privabila in v spovednico...

Saj so še naši pravoslavni drvarji bili veseli, da lahko govorijo z nekom, ki je iz iste domovine Jugoslavije.

Krasen sončni junijski dan je bil. In nismo mislili na to, da se je pred leti tu zaključevala velika svetovna vojna, da se je tu začel čudež ob Marni. Sicer pa: Ali je mogoč večji čudež kakor je čudež bratske ljubezni? Camplin.

Kongres Kristusa Kralja v Ljubljani

od 25. do 30. julija 1939.

Narod bo igral. Tako lahko rečemo o „Igru o kraljestvu božjem“, katere izvedba je določena v okviru slovesnosti kongresa Kristusa Kralja za soboto, 29. julija t. l. ob šestih zvečer. Režija (vrhovni režiser je g. Ivo Peršuh) si je zamislila nastop tritisočglave množice, ki bo tvorila zbor angelov, vernih, neodločnih, bojeviti, upornih, bogatih... Avtor igre N. Kuret pa si je zamislil sodelovanje tudi vse ogromne množice gledalcev. Zato bo imel vsak gledalec tekstno knjžico v rokah. Vse različne zборе je že organiziral g. Davorin Petančič, ki je prevzel režijo zborov. Besedilo igre je ravnokar izšlo in se sedaj razpošilja do vsej Sloveniji. Ta teden se začne prve vaje zborov, ki jih bodo sestavljali igralci iz vseh fara obeh slovenskih škofij. Igralci so prevzeli nase velike žrtve, ker se jim ne bodo povrnil niti stroški za pot in ne bodo dobili nikake nagrade za svoj trud. Priredba tako monumentalne igre, kakršne doslej v Srednji Evropi še ni bilo, zahteva ogromno stroškov. Prosimo zato vso našo katoliško javnost, da tudi z ozirom na to veličastno igro obilo daruje za kongres!

Veselo sporočilo iz Gorice. Nadškof Margotti je na povabilo našega knezškofa, naj se udeleži kongresa, postal pismo v slovenskem jeziku. Sporoča nam, da se bo z velikim veseljem udeležil zaključne kongresne slovesnosti 30. julija. Nadalje želi vse dobro in blagoslov šfudijskim zborovanjem, kongresu sploh. K posvetovanjem in zborovanjem bo poslal preč. mons. Jožefa Velci, prvostolnege kanonika, kot škofjskega delegata. Ta gospod se bo udeležil vseh kongresnih prireditev. Tudi obljublja g. nadškof, da bo svojim vernikom priporočal molitve za srečen uspeh tega kongresa, ki je kakor sam pravi, današnjim časom tako primeren in potreben, in za katerega hoče tudi sam veliko in goreče moliti. Globoko ginjeni nad toliko pozornostjo tega našega nadškofa, ki sicer ni Slovenec, pa jim vendar z očetovsko skrbjo in ljubeznivo pastirjuje že nekaj let sem, se veselimo skorajšnjega snidenja z Nj. Excell., pa tudi z našimi ljubimi brati iz sončne Goriške in Priuorske dežele. Topla misel, da bomo vsi Slovenci, kar nas je, tudi oni izven naših meja, prisegli zvestobo Nebeskemu Kralju, ta misel nas le še bolj podžiga k velikemu delu za kongres in pripravam nanj. Za veliko razumevanje g. nadškofa, ki je sam to jasno pokazal, kolike važnosti bo letošnji kongres, ne samo za nas Slovence, ampak za ves svet, za to razumevanje smo mu še posebej hvaležni. Slovenci se močno veselimo njegovega prihoda, ko bo v julijskih dneh na čelu močne skupine naših bratov prišel k nam.

Glas od Sotle... Zagrebški nadškof dr. Alojzij Stepinac je v posebnem pismu najavil svoj prihod na kongres. Z veseljem sprejema povabilo in bo poskrbel, da se bo tudi iz Hrvatske organizirala močna skupina, ki bo zastopala ta najmočnejši katoliški narod v Jugoslaviji. Vso organizacijo je prepustil vodstvu Kat. Akcije, in je s tem pač zadosti jasno pokazal, kako močno se zaveda važnosti letošnjega kongresa. Saj je Hrvatska KA danes najodličnejša organizacija na Hrvaškem, ki brezhibno deluje in žanje vedno večje uspehe. G. nadškof bi organizacijo udeležbe za ljubljanski kongres pač ne mogel naložiti spretnim rokam. Prepričani smo, da bo udeležba iz Hrvatske zelo velika. Tako bomo Slovenci in Hrvati skupno v družbi velikih narodov manifestirali za svojega Kristusa Kralja.

Glas iz mučeniške Mehike. Mednarodnega kongresa Kristusa Kralja v Ljubljani se bo, kakor nam poročajo, udeležil osebno tudi prevz. g. J. G. Rivera, škof iz Guadalajare v Mehiki. Čutilmo se močno počaščene, da so se tudi v Mehiki odzvali našemu vabilu. Saj vemo, kakšen poseben sijaj bo dal škof iz tiste zemlje, kjer je za Kristusa Kralja teklo toliko krvi in kjer so mučenci umirali z nasmeškom in veselim vzklikom: Živel Kristus Kralj!

Slovenski župan piše. „Iskreno se Vam zahvaljujem v imenu vseh tako čutečih, da nam pripravljate kongres Kristusa Kralja. Vsi, pripriposti in inteligenca, vsi, ki smo bili krščeni, bi morali tako nastopiti v borbo za Kristusa! Ne pa, da so mnogi tako brezbržni in mlačni, zato ni čudno, če se peklet tako dviga. Mislim, da je prvi korak v poganstvo in brezverstvo pri nas omeščanje nedelj in praznikov s hlapčevskimi deli. Da je ta korak že velik, priča to-le: Včeraj je vozil pri nas tovorni avto apno trikrat na postajo Stična. Lansko leto je vozil ob nedeljah in praznikih drva v Dobropole. Nekateri smo se zgražali in obsojali, drugi so pa molče gledali. Prvi korak v poganstvo, sem rekel, je storjen. Prosim Vas, sprožite to stvar, pozovite vse, ki še kaj dajo na vero, na Boga, da se vsi temu z glasnim protestom zoperstavimo. To naj bi bil tudi eden odločnih ukrepov na kongresu Kristusa Kralja. Kristus kraljuj, v Sloveniji naši nam gospoduj! - I. Š. župan.“

Dijaki za kongres Kristusa Kralja. — Kaj so nam povedali. Pretekli ponedeljek ob osmih zvečer je propagandni odsek za kongres Kristusa Kralja priredil dijaško zborovanje pod pokroviteljstvom škofa dr. Gregorja Rožmana. Med odličniki, ki so se zborovanja udele-

žili, naj omenimo zastopnika preč. prelata Ignacija Nadraha, zastopnika bana prosv. načelnika dr. Sušnika, zastopnika župana nadzornika Westra, dir. Osana, priorja Učaka gvardijana p. Krizostoma Sekovaniča in več profesorjev verouka. Bilo je že konec sol. leta in zato udeležba ni bila toliko, kot je bilo za namen, ki ga je zborovanje imelo, pričakovati. Toda navdušenje in dorbenost, kakršno vidimo pri malokaterem zborovanju, je bila taka, da zasluži naša mladina, ki je brezkompromisna, ki je vsa Kristusova, vse spoštovanje, naklonjenost in podporo naše katoliške javnosti in vseh, ki mladini žele dobro. Prvi je govoril zastopnik škofa gospod prost in generalni vikar Ignacij Nadrah, ki je, sam poln mladeniškega ognja, v daljšem govoru vzpodbujal krščansko mladino k neustrašenosti. Če bi ne bilo med katoličani toliko strahopetnosti, koliko drugače bi bilo. Posebno v teh časih, ko je vse, kar se v svetu dogaja, za ali proti Kristusu. Mladina ga je nagradila z ogromnim aplavzom in je s tem dokazala, kako ljubi vsakega, ki ljubi in podpira mladino. Nato so nastopili zastopniki naših gimnazij, I. II. III. drž. real. in klasične. Kaj je bila vsebina njihovih govorov? Odločno in brez strahu so nam odkrili stanje na naših srednjih šolah, kakršno je. Tako je edino prav! Če hočemo kaj zboljšati, je nujno, da najprej spoznamo dejansko stanje, v katerem se nahajamo. Kdor je poslušal mlade govornike, mora priznati, da so razmere na naših srednjih šolah v verskem oziru vse prej, kakor rožnate. Vedenje mnogih dijakov v cerkvi je škandalozno. Govorjenje, ki odkriva, kar srce zakriva, je večji del: kvanta in bogokletje. In dogajajo se bogoskrunstva — tudi med dekleti. Bila je grozna slika, ki so jo nam razkrili. Kdor bi hotel trditi, da to ni resnica, se mu lahko postreže s fakti! Ugovarjati se utegne, da so mladi fantje pretiravali. Toda kdo more trditi, da bi krščanski, izobraženi fantje brez zroka lagali in brez potrebe druge črnili? Katoliški dijak se mora boriti z velikimi težavami, če hoče krščansko živeti. Kak rod bo zrastle iz take mladine? Mar katoliški stari plačujejo solski davek zato, da se njih mladina v soli kvira, da se počenja v šolah to, kar je celo po zakonu prepovedano? Vse priznanje zasluži naša mladina, ki je sama to povedala in sama želi v tem pogledu zboljšanja. Čast vsem, ki se veliko trudijo za versko življenje med dijaštvom. To so naši katoliški učitelji in vzgojitelji, predvsem seveda gg. kateheti. Žal, da ne morejo vsega zla preprečiti, ker je preveč vkoreninjeno in razširjeno. Težko je njih stališče in delo. Brezbožna vzgoja po nekaterih družinah, slabo čtivo, slaba družba m medsebojno pohujševanje, to so infernalne sile, s katerimi se imajo boriti in ki kvarijo njih delo. Navzoči so mnogi sošamci izjavljali, da niso vedeli, da je tako hudo, ker se pač pred njimi vse pokriva. Sprejeta je bila resolucija, naslovljena na predstavnike naših oblasti. Kat dijaštvo zahteva, da se prepovedo za solsko rabo francoske kujige, ki so na indeksu. Ne dopuščajo brezverskih razlag o postanku človeka in zemlje Šola je namestnica starsev. Nasi stari so večinoma katoliški; kat. stari pa morajo logično imeti kat. namestnike. Dalje zahtevajo sol. praznik za škofa Slovska in popolno svobodo za sodelovanje v KA, ko gregacijah in Franciškovihi križarjih. Uthntiti morajo vsi priimki in psovke, ki so take, da jih najbolj propadle ženske ne zaslužijo, s katerimi nekateri psujejo nase kat. dijakinje. Odločno so proti razširjanju dijaških časopisov, ki pišejo proti Bogu in napadajo papeža in cerkev. Nasprotno pa zahteva naša mladina popolno svobodo in zaščito sol. oblasti pri razširjanju kat. dijaških časopisov. Taka je naša mladina. Naj se vsi vzgledujejo po njej, kako je treba delati. Zborovanje je vsem uspelo. Vsi udeleženci so bili zadovoljni. Neki udeleženec je dejal po zborovanju, da bi bil zadovoljen z uspehom kongresa Kristusa Kralja, če bo dosegel samo to, da se je naša srednješol. mladina tako zbudila, odločno nastopila in obsodila vse, ki razdirajo kraljestvo božje v srcih mladine. Mladina nam je pokazala, kako treba razumeti res Kristusa Kralja in se resno pripravljati nanj. Da bi ga razumeli in se pripravljali nanj tudi drugi tako.

Nujna prošnja. Toplo prosimo vse župne urade, ki se niso dobili zaradi nepredvidenih zaprek kongresnih lepakov, da nam to takoj sporoče. Poslali jih bomo cimprej. Kjer kongresnega lepaka še niste nabili pred cerkvijo ali na kakem drugem javnem mestu, storite, prosimo, brez odlaganja! Zbudimo ves narod k sodelovanju za kongres, ki se nam z veliko naglico približuje. Nebeški Kraj bo vsako žrtev tisočero povrnil!

Prispevajete za kongres! Kongres bo velikanska prireditev. Velikanske prireditve pa zahtevajo veliko denarja. Če imamo denar za vse mogoče potrebne in nepotrebne reči, ga imejmo še za kongres, ki bo vendar stvar vsega naroda. Pokažimo med tujci, da smo Slovenci narod, ki zna tudi nekaj žrtvovati. Poslužite se čekovnega računa, ki imajo naslov: Pripravljalni odbor za kongres Kristusa Kralja, Ljubljana, štev. ček. računa 11.711.

Drugi škof iz Romunije. Prevz. g. Janez Balan, škof iz Lugovj v Romuniji, je najavil svoj prihod na kongres Kristusa Kralja.

„HIZICKI DOMAČOJ“

Kosalin Cecilija, Sanatorium d'Ormessan. Prečastiti g. urednik! V začetki mejega pisma vas prav lepo pozdravim i vam želim zdravje od ljuboga Jezusa i blažene Device Marije, da bi ešče duga leta vrejivali naše krščanske liste. Iskreno se vam zahvaljujem na rednom pošiljanji Novin, ki so mi edina tolažba i veselje v toj mrzloj tujini. V njih najdem telko novoga iz moje lube domovine. Tü sam v kloštri i sama Slovenka, daleč na okoli nega našega človeka. Zato me pa Novine tem bole veselijo. Sprimate, g. urednik, še en lepi pozdrav iz tujine.

Adamič Jožef, á Serres. Prečastiti g. urednik! Lepo vas pozdravim v imeni Jezusa i Marije naše lube Matere. Lepo se vam tüdi zahvalim na rednom pošiljanji lista. Jako sam veseli seli, kda ga dobim. Šče ednok vas pozdravljam i se vam lepo zahvalim za ves vaš trüd, šteroga mate z nami izseljenci.

Režonja Štefan, Hardt. Dragi g. urednik! Jaz sam srečno prišeo s svojoj partijov v Nemčijo. Vü pam se, ka se nam tü ne bo godilo slabo. Mislim, da bomo srečno prišli skoz teh 6 mesecov; nieden delavec naj ne pozabi, da je katoličan i sin močne države Jugoslavije. Pozdravlamo vas vsi, ki smo na tom mesti.

Raščan Vinci, á Deseling. Prečastiti g. urednik! Prav prišeno vas pozdravim i vam želim vse najboše od Boga i prečiste Device Marije. Naj vam ona sprosi pomoč pri svojem Sini, da bote še dugo let zdravi i veseli vrejivali i širili vaš dober tisk.

Pertoci Franc, Argestein No 28. Prečastiti gospod urednik Novin! Primem pero v svojo žülavo roko i vas, prečastiti g. Klekl, urednik Novin, prisrčno pozdravim. Prosim ljuboga Stvarnika, naj vas ohrani še vno go let i vam da lübo zdravje, da bote mogli biti podpora nas izseljencov. V tujini smo stalno v nevarnosti, da nam čemer greha brezverstva pride v düšo. Jaz mam cerkev v bližini 2 km. K sv. meši idem vsako nedelo i svetek. Predge ne razmim, ali Bog pa razmi mojo molitev. V Novinaj si najdem dobre navuke i tanače, zato če sam brez Novin, sam kak riba brez vode. Prav prisrčno vas ešče ednok pozdravim, g. urednik i vam želim vse dobro. Pozdravljam tüdi svojo ženo, očo, sestro, ves moj rod, martjanskoga g. župnika, vse dühovništvo Slovenske Krajine i vas, dragi izseljence v Nemčiji i Franciji. Ostanite verni svojoj veri i svojoj domovini.

Kreslin Štefan iz D. Bistrice, Zrim Jožko iz Kuzme, Temlin Mariška iz Beltinec. Prečastiti g. urednik! Prisrčne pozdrave vam pošilamo tü zbrani Slovenci. Želimo vam od Gospodnoga Boga i blažene Device Marije vno go zdravja i veselja. Naj vas šče dugo vodita po pravoj poti življenja v pomoč nam izseljencom. Naj vam Bog da svoj blagoslov pri vrejüvanji listov. — Pozdravlamo tüdi svoje drage domače, rodbino i poznanice. Pozdravlamo celo beltinsko, črensovsko faro i dühovnijo Kuzma.

Pozdrav pošila g. urednik Novin Ferenčak Štefan, Ferme de la Motte.

Izpred okrožnega sodišča v M. Soboti.

Čeh Ivan, posestniški sin v Nedelici št. 56, ki je zvečer dne 11. septembra 1938 v Hraščici telesno poškodoval Koceta Štefana iz Ivanjcev št. 16, s tem, da ga je udaril z robatim polenom po glavi in mu prizadejal razpok desne čelne kosti, zmečkanino in pretres možganov, zaradi katere poškodbe je bila nevarnost za poškodovančovo življenje, je bil obsojen na 2 leti robije in izgubo častnih pravic za dobo 2 let.

Na 8 mesecev zopora je bil obsojen Rajter Ivan, posestnik v Zamostju št. 61, ker je dne 1. decembra 1938. v Dobrobniku telesno poškodoval Pleja Franca, posestnika iz Dobrovnika št. 293, s tem, da ga je z odprtim nožem sunil v prsa in trebuh ter mu prizadejal pod levo prsno bradavico 12 cm dolgo do reber segajočo rano vreznino in desno pod popkom rano vbovno, ki je segala v trebušno votlino, radi katere poškodbe je bila nevarnost za poškodovančovo življenje. Ker se je obtožencu zdela prisojena kazen previsoka, je zoper sodbo prijavil priziv, ki pa je bil zavrnjen.

Strajnsak Anton, želar v Zbigovcih h. št. 1, je bil obs-

jen na 3 mesece strogega zopora in na izgubo častnih pravic za dobo 1 leta, ker je dne 25. februarja 1939 v Zbigovcih odvezel Grölerjevi Mariji, posestnici v Črešnjevcih, iz skednja njene viničarije 500 kg sena i 100 kg ovsene slame v skupni vrednosti 405 Din, katero tatvino je storil tako, da je vlomil v zaklenjeno skedenj.

Pošta.

Osko Gizela, Premilhac par Montluçon. Sprejeli 58 Din. Horvat Terezija, Ferme de Pierrejeux. Sprejeli 64.75 Din i po želi obračunali. — Fujs Peter, Lancken p. Rona. Mesečno pošlete 10 RM po pošti, 40 pa potom gospodara. V Novinaj smo to že objavili.

LES

za čakature in rušte, suhi in žagan prodaja:

MURSA na KRAPJI pri LJUTOMERU.

Slovenski delavci!

Vsi v Franciji živeči Slovenci, za vse informacije glede

potovanja v domovino

se obrnite na edino jugoslovensko

agencijo „PUTNIK“

18. rue de la Michodiére, PARIS II.

Vozne karte po najnižjih cenah!

Menjamo denar po najboljšem kurzu!

Dopisujemo v slovenščini!

Občni zbor

in XI. vinarski kongres vinarskega društva za dravsko ban.

se je vršil dne 3. in 4. junija t. l. v Šmarju pri Jelšah. Na tem sestanku vinogradnikov iz cele Slovenije so se iznesla vprašanja, ki težijo vinogradnike. Lendavsko vinarsko podružnico sta zastopala gg. Žerdin Ivan in ing. M. Peternel oba iz Lendave. Tudi ona sta opisala težko stanje naših kmetov vinogradnikov in zaprosila za vsestransko zaščito naših malih vinogradnikov. Sprejeta je bila obširna rezolucija, ki bo predložena na vsa merodajna mesta. V tej rezoluciji se predvsem obravnava vprašanje trošarine, znižanje ceni galici, izkrčenje šmarnice, najetja brezobrestnega posojila za obnovo vinogradov, vprašanje viničarjev, strokovnega izobraževanja vinogradnikov i. t. d. Izvoljen je bil novi odbor s predsednikom g.

Ivan Sežbenikom iz Vrtač pri Mariboru. Kot odbornik v novi odbor je bil izvoljen tudi Ivan Žerdin iz Lendave.

Prihodnji občni zbor in vinarski kongres bo v drugi polovici meseca maja 1940. v Lendavi. Obenem bo priredila lendavska vinarska podružnica tudi vinski razstavo in vinski sejem vin iz lendavskih gor. Vsi vinogradniki našega okraja bodo pri tem sodelovali in skušali ob obisku svojih stanovskih tovarišev vinogradnikov, ki bodo takrat prišli iz cele Slovenije, pokazati pravo sliko naših gor in naših priznanih lendavskih vin. Zato pa že sedaj opozarja vinarska podružnica v Lendavi, da bodo vinogradniki vsi brez izjeme razstavili svoja boljša vina na to vinsko razstavo v Lendavi.

Zahvala za velikodušen dar prekmurski kulturi.

Dne 6. junijá sta se ob 20 letnici pariške borbe za naše osvobojenje poklonila g. prelatu, dr. Matiji Slaviču zastopnika akad. društva „Zavednosti“ in ob tej priliki je g. prelat podaril veliko število leposlovnih knjig „Zavednosti“, ki jih naj porazdeli med tiste kraje, kjer je potreba po dobrih slovenskih knjigah največja. Odbor „Zavednosti“ čuti prijetno dolžnost, da se g. prelatu, univ. prof. dr. Matiji Slaviču, iskreno zahvali za velikodušen dar. Prepričani smo, da bo ljudstvo znalo prav ceniti tako naklonjenost in da bo v polni meri hvaležno svojemu dobrotniku. Odbor.